Trei furtuni

Trei furtuni

În Scriptură, există mai multe situații, în care diferiți oameni au trecut prin diferite furtuni, în momente diferite, din cauze diferite. M-aș opri doar la trei dintre ele, care ilustrează foarte bine, încercările prin care poate trece un om credincios:- furtuna prin care a trecut Iona (o furtună de la Dumnezeu, în vederea disciplinei);- furtuna prin care au trecut ucenicii cu Domnul Isus în corabie (o furtuna îngăduită de Dumnezeu, de la Cel Rău, pentru a-i împiedica să ajungă la un demonizat);- furtuna prin care au trecut ucenicii, fără Domnul Isus în corabie (o furtună iscată de Domnul Isus pentru a le încerca credința).

1. Furtuna disciplinei (Iona 1-2)

În primele două capitole din cartea Iona, ne este prezentată furtuna prin care a trecut profetul Domnului, Iona. Acesta provenea din Gat-Hefer (2 Împărați 14:25). Acolo aude glasul Domnului, care-i dă o slujbă de îndeplinit, însă el alege calea neascultării, preferând să fugă în direcția opusă față de locul unde voia Domnul să îl trimită. Din acel moment, el își începe drumul independenței, al voinței proprii, al neascultării de Dumnezeu, adică un drum de coborâre.

Mai întâi, din ținutul muntos în care se afla, Iona coboară la Iafo. De acolo acolo coboară pe o corabie, apoi până în partea de jos a corăbiei. Venind furtuna, poate în momentul în care aștepta cel mai puțin, drumul lui de coborâre continuă, fiind aruncat în mare, apoi în burta peștelui, pentru ca în final, continuându-și coborârea, să ajungă în “inima mării”.

Pe un astfel de drum, merg toți aceia care se îndepărtează de Domnul și nu trăiesc în ascultare de El și de Cuvântul Lui. Nu va fi un drum de urcare sau de creștere spirituală, ci va fi unul de seceta, unul din care rodul lipseste, un drum de coborâre și de îndepărtare tot mai mult de gândul lui Dumnezeu. Acest drum, nu va unul fără consecințe, pentru că mâna Domnului apasă greu (Psalmul 32:4). În exemplul de față, îl vedem pe Iona plătind prețul călătoriei. La fel și noi, alegând să mergem pe un astfel de drum, la un moment dat va trebui sa plătim un preț. Orice drum al independenței, ne va costa într-un fel sau altul. Ce bine ar fi să ascultăm din prima de glasul Domnului, pentru a fi feriți de consecințe nedorite.

> "O dată a vorbit Dumnezeu, de două ori am auzit ..." (Psalmul 62:11)

Când Iona dormea, apare o furtună neașteptată. Un somn care privit din exterior părea fără griji, cu siguranță că nu era unul în pace cum era al psalmistului David, care spune “Mă voi culca și voi adormi în pace” (Psalmul 4:8). Cel care este pe un drum al independenței, nu va avea pace, pentru că mâna Domnului apăsă asupra lui.

Deoarece furtuna nu se oprea, Iona este trezit din somnul său, apoi ajunge în mare, fiind înghițit de un pește. Domnul intervine în viața lui, pentru a-l reabilita, pentru a-l readuce într-o stare potrivita după gândul Său. Ce minunat că Domnul intervine! Chiar dacă aceasta înseamnă pentru noi suferință, durere, mustrare sau rușine, este un mare har că Domnul nu ne lasă în starea aceasta și vine după noi, pentru a ne reabilita, pentru a ne aduce din nou pe drumul ascultării. "Domnul îl disciplinează pe acela pe care-l iubeste” (Evrei 12:6). El trimite furtuna în viața copiilor Săi, pentru a-i aduce înapoi pe drumul voii sale.

Iona, când vede furtuna, își dă seama că de la Domnul a venit furtuna aceasta. Ce bine este, să ne dăm seama când Domnul ne disciplinează și trimite o furtună în calea noastră, nepunând-o pe seama “întâmplării”. Iona recunoaște mâna Domnului în împrejurarea în care se afla. Deși își recunoaște vina înaintea oamenilor, nu se spune că el s-ar fi pocăit sau că și-ar fi mărturisit păcatul înaintea Domnului. El se oprește doar la a recunoaște că a greșit, însă acest lucru nu este suficient. Va trebui să stea trei zile și trei nopți, în burta peștelui, în adâncul mării, ca să-și mărturisească păcatul înaintea Domnului. Acolo a simtit cel mai adânc și mai profund suferința și durerea cauzată de voința proprie. În acele momente el simte precum David odinioară, cum mâna Domnului apasă asupra lui:

> “Apele mi-au cuprins sufletul; adâncul m-a învăluit; papura s-a împletit în jurul capului meu. Am coborât până la temeliile munţilor; zăvoarele pământului se închiseseră după mine pentru totdeauna. Pe când mi se sfârşea sufletul în mine, mi-am amintit de Domnul şi rugăciunea mea a ajuns la Tine, în templul Tău cel sfânt.” (Iona 2:5-7)

În viața lui David, în momentul mărturisirii păcatului, Domnul își ridică mâna ce apăsa asupra lui și atunci primește pacea și fericirea eliberării. La fel și Iona, pe când i se sfârșea sufletul, și-a amintit de Domnul. Atunci Domnul aude rugăciunea și-l elibereaza din burta peștelui.

> “Ferice de acela a cărui fărădelege este iertată, al cărui păcat este acoperit! Ferice de omul căruia Domnul nu-i socotește nelegiuirea...” (Psalmul 32:1-2)

Ce înțelept ar fi, ca cei care sunt în mijlocul unor astfel de furtuni, să-și mărturisească păcatul si astfel, furtuna disciplinei să se oprească. Însă mai înțelept ar fi să evităm astfel de drumuri, care coboară, care costă sau care aduc furtuni și să rămânem lângă Domnul Isus, în dependență de El și-n ascultare de glasul Lui.

2. Furtuna din partea Diavolului (Marcu 4:35-41)

În această situație, îl vedem pe Domnul Isus, la sfârsitul unei zile, spunându-le ucenicilor Săi, să treacă de partea cealaltă a mării. De ce? Pentru că acolo era un demonizat care trebuia să fie eliberat. Înțelegem acest lucru din Marcu 5:21, unde Îl vedem pe Domnul Isus întorcându-se, după ce-L eliberase pe acel demonizat:

> “Și îndată ce a ieșit din corabie, L-a întâmpinat din morminte un om cu duh necurat” (Marcu 5:2)
> “Și, trecând Isus din nou cu corabia de cealaltă parte ...” (Marcu 5:21)

Când Domnul Isus le spune ucenicilor “Să trecem dincolo", Îl iau cu ei în corăbie, "asa cum era". Putem învăța ceva si din aceasta expresie. Pe Domnul Isus, trebuie să-L luam cu noi în corabia vieții, însă nu așa cum am vrea noi, impunându-I noi ceva sau conducând corabia pe unde vrem noi, ci să-L luam exact așa cum este El, lăsându-L la cârma corăbiei noastre. Așa îi vedem pe ucenici făcând, lăsându-L pe Domnul Isus la cârmă.

După ce pornesc pe mare, începe furtuna. Diavolul nu voia ca ei să ajunga de partea cealaltă a mării, deoarece știa că dacă Domnul va ajunge acolo, avea puterea să-L vindece pe acel demonizat si astfel, acel om să treacă de partea Domnul Isus. De aceea a iscat furtuna. Aceasta se poate înțelege si din versetul 39, unde Domnul “trezindu-Se, a mustrat vântul și a spus mării: Liniște! Taci!”. A mustrat vântul pentru ca i se împotrivea. Dacă ar fi iscat Domnul acea furtună (cum vom vedea că a făcut în altă situație, pe aceeași mare), atunci nu le-ar fi mustrat, ci doar le-ar fi oprit.

Totuși, furtuna nu a putut să-L oprească pe Domnul Isus să ajungă la demonizat și să-l vindece, pentru că El este Stăpânul absolut. Nimeni și nimic nu-L poate opri să-Și ducă la îndeplinire planul.

> “Tu stăpânești mândria mării; când se ridică valurile ei, Tu le potolești” (Psalmul 89:9)
> “Domnul în locurile înalte, este mai puternic decât glasul apelor mari, decât valurile puternice ale mării” (Psalmul 93:4)

Înțelegem deci, că și în viața noastră pot aparea furtuni provocate de Cel Rău, pentru a ne împiedica să înaintăm pe cale. Dacă-L luam pe Domnul în corabia vieții noastre, dacă-L lăsam pe El la cârmă si dacă nu ne lipsește credința, putem trece biruitori și prin astfel de furtuni.

Dacă prima furtună poate fi evitată, aceasta nu poate fi ocolită, însă putem trecem biruitori prin ea, împreună cu Domnul Isus. Diavolul este deja înfrânt, de aceea să luăm într-un mod personal îndemnul Domnul Isus, atunci când suntem atacați de Satan: "Îndrăzniți: Eu am învins lumea" (Ioan 16:33).

3. Furtuna din partea Domnului, pentru încercarea credinței (Matei 14:22-33)

Ajungând acum la a treia furtună, îl vedem pe Domnul Isus, împreună cu ucenicii Săi, la sfârșitul unei zile, obligându-i să intre în corabie, să treacă de partea cealaltă și să-L aștepte acolo.

Furtuna din această situație, este o imagine a a încercărilor pe care Dumnezeu le trimite pentru a ne întări credința. Înțelegem că furtuna nu a fost ceva întâmplător, pentru că Domnul i-a obligat să traverseze marea, iar El nu a venit cu ei de la început în corabie, ci i-a trimis singuri, știind ce urma să se întâmple.

Textul începe cu expresia "Și îndată, El i-a obligat pe ucenicii Săi ...". Când Domnul vrea să trimită o furtună în viața noastra, o face cu un scop precis, nu o face la întâmplare. El nu ne întreabă dacă vrem sau nu să trecem prin furtună, ci o trimite atunci când consideră El că trebuie trimisă.

> În 1 Petru 1:6-8, se spune "... pentru puțin, acum, daca trebuie sunteți întristați prin felurite încercări ...".

Scriptura spune “dacă trebuie”. Noi am spune că nu trebuie, însă El știe mai bine ce trebuie și ce nu trebuie pentru noi. Tot Petru mai adăugă “acum, dacă trebuie”. Aceasta aduce încurajare pentru noi să știm că încercarea credinței este doar pentru timpul de acum, când suntem pe pământ, pentru că dincolo nu va mai fi durere, necaz, suferință, sau încercare. Apoi se spune că este “pentru puțin”, adică are un timp limitat, pe care doar Dumnezeu îl știe. Noi nu știm cât va dura furtuna, dar El știe. Acest “pentru puțin”, ne arată și faptul că punând pe un cântar suferința de acum cu gloria viitoare, necazul de acum este “ușor” și “de o clipă”, pe când gloria are o “greutate eternă” (2 Corinteni 4:17).

Citim în Psalmul 107:25-26 că “El a vorbit și stârnit vânt furtunos, care a ridicat valurile mării. Se ridică spre ceruri, coboară în adâncuri, sufletul lor se topește din cauza primejdiei.” Așa s-a întâmplat și cu ucenicii. Au pornit pe mare și iată-i singuri, în mijlocul mării, bătuți de valuri.

Traversarea mării nu ar fi trebuit să dureze mult, mai ales pentru doisprezece marinari pricepuți și obisnuiți cu marea, ar fi trebuit să ajung în scurt timp. Vedem însă că la a patra strajă din noapte, adica aproape de dimineață, erau tot în mijlocul mării. Au stat în furtună aproape toate noaptea. Ceasurile treceau unul după altul, iar ei nu înaintau deloc. Poate când vântul se mai domolea, reapărea speranța în inima lor, dar se

risipea pentru că iar începea.

Se întâmplă și în viețile noastre să fim în astfel de furtuni și încercări, iar atunci când spunem că am ajuns în sfârșit la mal, vine un alt val care ne duce în depărtări, prin alte încercări, mai mari decât cele de până atunci. Ce facem atunci? Privim și noi în sus ca ucenicii? Nu vedem decât norii negrii și noaptea întunecată. Privim în jos? Vedem abisul mării. Privim în jur? Vedem doar valurile înfuriate. Poate le-a venit ucenicilor următorul gând: El ne-a părăsit, ne-a lăsat pe noi în mijlocul mării și nu oprește furtuna. Se întâmplase, cum am văzut și în exemplul precedent, că Domnul oprise marea. Putea și acum, dar de ce nu o face? Poate astfel de gânduri ne vin și nouă în minte, atunci când suntem în mijlocul furtunii și încercării: De ce nu intervine? De ce nu oprește suferința? De ce ne lasă singuri?

Oare chiar așa să fie? Ce făcea Domnul Isus în aceste momente, când ei se luptau cu valurile? Era nepăsător? Îi aștepta pe malul celălalt în liniște? Nu! Citim în versetul 23, că “S-a suit pe munte, deoparte, ca să Se roage.” Cred că în acele momente se ruga chiar pentru ucenicii săi care erau în furtună. Dacă ucenicii priveau în sus, nu vedeau decât cerul înnegrit de nori, însă nu vedeau dincolo de nor. Domnul Isus era pe munte și de acolo El îi vedea pe ucenicii Săi, însă ei nu Îl vedeau. Se întâmplă ca nici noi să nu privim mai sus de nori, pentru că dacă am privi, L-am vedea pe El, Cel care “trăiește pururea ca să mijlocească pentru noi” (Evrei 7:25). Aceasta aduce mângâiere pentru un credincios aflat în necaz. Deși pare că este singur în furtună, totuși, cineva este alături de el, nevăzut, dar simțit,

> El a promis: “Nicidecum nu te voi lăsa și cu niciun chip nu te voi părăsi” (Evrei 13:5), “Eu sunt cu voi toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20).

A sosit și momentul în care Domnul Isus să vină în întâmpinarea ucenicilor, mergând pe ape. El vine în felul acesta, pentru ca ucenicii să-L vadă atotputernic, mai puternic chiar decât valurile care-i tulburaseră până acum și ca neliniștea lor să dispară. Ce se întâmplă însă cu ucenicii? Îl recunosc? Nu, ba mai mult, îl confundă cu o nălucă, o arătare, o fantasmă, iar acest lucru îi înspăimântă și mai mult și încep să strige.

Sunt situații și în viețile noastre, asemenea ucenicilor odinioară, când suntem prea preocupați cu furtuna, cu valurile, suntem prea deznădăjduiți, iar atunci când Domnul vine în întâmpinarea noastră, cu un cuvânt care să aducă pace, nu-L mai recunoaștem.

Au mai fost câteva situații în Scriptură, în care anumite persoane nu L-au recunoscut pe Domnul Isus:

- Maria L-a confundat cu grădinarul (Ioan 20:11-18)

- cei doi ucenici în drum spre Emaus (Luca 24:13-35)

- ucenicii care s-au întors de la pescuit (Ioan 21:1-14)

Aceste trei exemple împreună cu cel de față, ne arată că atunci când cineva este prea preocupat de o problemă anume, nu-L mai poate recunoaște pe Domnul, sau îl confundă cu altcineva. Fie deznădejdea, fie depresia, suferința, dezamăgirea, sau alte stări în felul acesta, îl pot face pe credincios să nu-L mai recunoască pe Domnul.

Ce frumos este că deși ei nu-l recunosc, totuși Domnul li se descoperă. El spune: “Îndrăzniți; Eu sunt, nu vă temeți!”.

Le spună să îndrăznească, să nu-și piardă curajul în furtună, pentru că El este prezent acolo, și dacă El este prezent, atunci nu mai este niciun motiv de teamă. Ce efect au avut aceste cuvinte pentru ucenicii sleiți de puteri? Cu siguranță că puterea lor s-a înnoit, iar teama a pierit, pentru că Domnul era lângă ei. Chiar Petru, a îndrăznit să ceară de la Domnul să vină spre El pe ape, și a mers în felul acesta către Domnul, până când s-a uitat la valuri și a reapărut îndoiala în inima lui. Dar Domnul L-a apucat de mână și au intrat împreună în corabie.

Când Domnul este cu noi, nu avem niciun motiv de teamă. Chiar dacă nu-l vedem, El este lângă noi.

> Intrând în corabie, furtuna se oprește. În Psalmul 107:28 vedem că Cel care a pornit-o, “oprește furtuna, schimbând-o în liniște, și valurile se potolesc. Si ei se bucură că s-au liniștit și El îi conduce în portul pe care-l doreau.”

Când Domnul Isus intră în corabie, iar furtuna se oprește, ucenicii I se închină, chiar acolo pe mare. Pe lângă încercarea și întărirea credinței, un alt efect al furtunii în viața celui credincios, este închinarea și reverența față de Fiul lui Dumnezeu. Cu adevărat, El merită toată lauda și cinstea pentru că El pe “toate le face bine” (Marcu 7:37). Să nu uităm să-i mulțumim Domnului și pentru zilele senine, dar și pentru zilele cu nori, pentru că “toate lucrurile, lucrează împreună spre bine” (Romani 8:28).

Iată dar, trei furtuni: una de la Dumnezeu, în care suntem disciplinați, una de la Cel Rău care dorește să ne slăbească credința și în al treilea rând, furtuna pe care Dumnezeu o trimite pentru întărirea credinței.

Privind la aceste trei furtuni, să cerem de la Domnul călăuzire pentru a cunoaște de fiecare dată prin ce fel de furtună trecem. Să nu spunem că sunt la întâmplare, că nu au niciun rost sau niciun scop. El pe toate le face bine și cu un scop anume.

Încă un aspect pe care-l consider important. Să nu căutăm să aflăm prin ce fel de furtună trece un alt credincios sau să dăm verdicte în viața altora, ci să lăsăm pe fiecare în parte să afle de la Dumnezeu care este rostul acelei furtuni în viața lui, pentru a ieși biruitori.